

Félbemaradt lépés

Sietnie kell! Kapkodva szedegette össze a tárgyakat, amiket mindenképpen magával akart vinni a nagy útra. Telerakott két bőröndöt, most felrakta az utolsót, egy kisebb pirosat az asztalra, szétnyitotta, abba teszi a féltve őrzötteket, a nélkülözhetetleneket, amik annyira a szívéhez nőttek az évek során. Jobb kezével felemelte a kagylót, ballal a selyempapírt. A kagyló tenyérnyi, kissé már kopottas volt, és az egyik széle csorba. Ha meg kellene határozni a színét, hát a narancs és a piszkos fehér közötti átmenet, a belseje határozottan piszkosfehér. A kora, hát az legalább száz év! Ezzel a kagylóval kezdődött a tenger és az ő története. Nem, nem viszi el! A füléhez tartotta, megnyugtatóan zúgott. A tenger!

Amikor leszállt a buszról a szálloda előtt, még szédelt a hosszú úttól. Egész éjjel horkolt a fülébe egy nagydarab férfi, kétszer arrébb is kellett tolnia a fejét, mert minduntalan a vállára akarta hajtani álmában. Persze ő egy szemhunyásnyit sem aludt. Nem baj, legalább volt ideje gondolkodni! Megerősödni elhatározásában. Az utolsó pillanatban úgy gondolta, nem csak a kagylót hagyja ott, nem visz magával semmit! Minek? Bedobott egy fogkefét, egy szappant, egy váltás fehérneműt és egy törölközőt, úgy indult a nagy útra. Egy teljes nap és egy éjszaka utazott. Körülnézett, miközben jólesően kihúzta magát. A nap úgy tűzött, olyan lehetetlenül fényes volt minden, mintha a mesék világába csöppent volna. Élesen kirajzolódtak a szálloda kontúrjai, a medencében csillogott a víz, az emberek barnán, jóllakottan, elégedetten tébláboltak körülötte. Ez nem az ő világa! Elkérte a szobakulcsot és bement a szobájába. Letusolt, lefeküdt pihenni, de előtte beállította az óráját este fél tízre.

Az éles hang belehasított a csendbe. Érdekes, nem álmodott semmit. Komótosan megmosakodott, felöltözött, és elindult. Szíve a torkában dobogott. Igen, találkozni. Ő és a tenger! Egyre idegesebb lett. Elhagyatott városrész volt, nem kifejezetten a turistáknak épült. Imitt-amott lézengett csak egy-két ember. Érezte a szelet, a tenger felől fűjt, sós levegőt hozott. Hallotta a zúgást, néhány későn fekvő sirály rikácsolását. Hirtelen nem is volt olyan sürgős, lelassította a lépteit. A sarkon túl meglátta.

Amikor a nagymamája először tartotta a füléhez a kagylót, körülbelül két éves volt, csak halványan emlékszik, inkább csak elmondásból.

– Hallgasd a tenger zúgását! – Félelmetesnek találta.

A hideg kagyló érintése és benne a tenger. Misztikus. Mint a mesék. Az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr. És ott már a semmi? Túl az Óperencián. Az már a világ vége. Az üveghegyen is túl, az jobb! Azt körbe lehet járni, de az Óperenciás tengert? Onnan nincs vissza út, még a táltos paripa hátán sem. A végtelent nem értette. Felfoghatatlan és félelmetes volt számára. A félelem a megfoghatatlantól, a határtalantól, az ismeretlentől. Majd jött a harag. Mennyire haragudott a tengerre, amikor a nagymamája vágyakozón beszélt róla! Valami sejtelmes titok volt a hangjában. Ritkán beszélt erről, de határozottan érezni lehetett az elvagyódást. A kagyló onnan való, a tengerből, az ő tengeréből. Elment. Akkor szerette volna összetörni azt a kagylót. Darabokra! Hulljon szét, a tengerrel együtt!

A víz csendes volt. Apró loccsanások jelezték, hogy az ember építette akadály ott van. Körbenyaldossa, kőstolgatja, aztán egy pillanat alatt összeroppantja, ha úri kedve úgy hozza, ezt súgta minden loccsanással. Rálépett a mólóra. Lassan ment, óvatosan tette egyik lábát a másik után. Már senki nem volt körülötte, csak a hullámok ütemes csapkodása hallatszott. A víz habja féhéren csillant a fekete vízen, az ezüstös hold fényében. Felemelte a fejét, magasra. Nézte a végtelent. Végre itt van. Ezzel a fekete, locsogó vízzel itt közük van egymáshoz. Valami őserő vonzotta felé egyre erősebben. Tudta, hogy az a kagyló az ő vérének morajlását adja vissza, felerősíti az ereiben áramló életet, hogy hallja a dübörgést, az élet zaját. De mi az a zúgás, ha nem az őserő, az egyetlen, ami a világ teremtése óta létezik, ahonnan az élet ered, ahonnan ő is származik, és ahová most visszatér, ha nem a tenger? Még egyet lépett. Mint a menyasszony, aki az oltár elé lassan, reszketve, mégis boldogan lépdel, tudva, hogy innentől kezdve valami egészen más jön, valami új, és az ismeretlen megrémíti, ezért lassan, óvatosan, mégis határozottan megy az ismeretlen felé. Akarja az ismeretlent.

Eszébe jutott a házassága. Micsoda szerelem volt az övék! Micsoda esküvő! Háromszáz ember, egy hétig tartó dáridó, utána harmincöt év harc, amit aztán mindketten feladtak. Fáj. Most már mindegy. A sérelmeket sokáig dédelgette, próbálta megmagyarázni, lehetetlen. Miben reménykedik az ember? Miért nem tud helyes döntéseket hozni? Döntések. A saját lábára akart állni. Érzett magában kurázst. De ma már tudja, a kurázsi önmagában kevés. Lépett még egyet. A vállalkozás, ami huszonöt éven át az élete része volt, csődbe ment. Magát hibáztatta, de aztán arra a következtetésre jutott, hogy mindent megtett. Igazán mindent. Mégis kevés volt, megmérettetett, és könnyűnek találtatott. Elúszott a háza, amit csinosított, amit örökségül a gyerekeire akart hagyni. Mindene oda lett.

Gyerekek. Lépett még egyet. A móló – mint egy sötét szőnyeg a talpa alatt – puhán fogadta lépteit. Ők meg fogják érteni. Hiszen felnőttek, nincs szükségük már az anyjukra. Saját családjuk van, elfoglaltak. Nem érnek rá olyan messzire utazni, ahol ő él.

– Talán hiányozni fogok nekik – mondta ki hangosan. Saját anyjára gondolt. Nem tudtak közel kerülni egymáshoz. Vajon miért nem? Próbálta nem elkövetni ugyan azokat a hibákat, sikertelenül.

– Anyu! Bocsáss meg! – Mennyi mindent másképpen csinálna, ha vissza lehetne forgatni az időt! – Nincs más út, ugye tudod, te tenger? – kiabálta a habok felé. Megállt, és fenyegetően rázta az öklét. – Nekünk közünk van egymáshoz! Vártál? Tudtad, hogy jövök, érzem! Hát, nem okozok csalódást! Neked nem! – Lépett egyet. Csaknem végére ért a mólónak, kimerülten megállt.

Még egy utolsó, nagy lélegzetet vett. Hűs szellő simogatta végig a testét. Ruháját átnedvesítette a pára, a tengerből kicsapódó láthatatlan vízcseppek. Sós ízt érzett a szájában. Még magasabbra emelte a fejét. Hazatér. Ne higgye a tenger, hogy akárki lép feléje. Bevégeztetett, de ez már nem a siránkozás ideje, és nem is a megbánásé. Nem. Ez a méltóság ideje.

Az első sugarak megcsillantak a vízen. Hosszan, mint egy híd, aranyló fénnel vonták be a hatalmas tenger felszínét. Nem látott még ehhez fogható szépséget. Hunyorogva, remegő térdekkel nézte. A mozdulatlan óriás fenséges látványa teljesen lenyűgözte. Amerre a szem ellátott, mindenütt víz. Nem volt félelmetes, inkább megnyugtató. Olyan természetes, mint ahogyan a levegő áramlik a tüdőkbe, minden lélegzetvételnél. A sima víztükör olyan összefüggő egésznek alkotott az ég kékjével, olyan harmóniát sugárzott... és akkor megértette. Megértette a teremtés nagyságát, a végtelen jóságát, a határtalan csodát. Köze volt a tengerhez, de ez már más, bensőségesebb kapcsolat volt. Ő válaszolt minden kérdésére. A kimondottakra, és a legféltebb, legmélyebben őrizgetett titkos kérdésekre is. Egy sirály rikoctozni kezdett, az égen oszladozni látszott egy repülő nyoma. Az utolsó lépés félbemaradt. Talpa a levegőben céltalanul lebegett, majd szépen letette, szeme beitta a napfelkelte látványát, ami szinte ráégett a retinájára.

Hirtelen eszébe jutott, hogy nincs csomagja, és elnevette magát.

Ajándék

Körülnézett még egyszer a szobában. Csak egy gyors pillantást vetett az üres szekrényekre, az ott maradt csupasz ágyra. Azt mondta a vevő, hogy ő majd felhasználja, ami neki kell, a többi kacatot – így mondta: kacat! – majd elhelyezi, legyen ez az ő gondja. Hát legyen! Végigsimította a fenyő ágykeretet, elbúcsúzott némán a csupasz falaktól. A képek helyén a festés élénkebb maradt, itt a kisebbik lányának a ballagási képe volt, a szemben lévő falon a nagylány szalagavatóján készült kép helye látszik. Ezeket már biztonságba helyezte a dobozokban. Mindent elcsomagolt aprólékosan, fóliába tekerve.

A kisebbik lányához költözik. Ott mindene meglesz. Biztosították arról, hogy azt tesz és oda, ahová csak akar. Ezekre a szekrényekre, az ágyra ott nem lesz szüksége. Kapott szép újakat. Hiába mondta, hogy neki jók ezek itt... Beljebb ment kicsit. Csak annyira, hogy éppen meglátta a szekrény és a fal közötti kis kuckóban, az akasztón lógó zöld anyagdarabot. Te jó ég! A sárkány! Odalépett, gyengéden leemelte. Két tenyerébe fogta az öt fejű sárkányt ábrázoló zöld kesztyűsbábot. Kedves figura volt. Szép, mélyzöld színű, plüss anyagból készült. Igényesen megvarrva. Vékony fonalból volt mind az öt sárkányfej kócos haja, barna fagyöngyből volt a tíz kicsi szem, és a neve ellenére zordnak és félelmetesnek hitt sárkány mind az öt feje mosolygott. Amikor felhúzta a kezére, a kézfejen húzódott végig a cakkos farka.

– Hát itt vagy! De jó! – Dobogó szívvel ült le az ágyra, kezén a bábbal. Lehunyta a szemét. A nyitott tetőablakon át a délutáni napfény kedvesen bevonta szürkésfehér haját arany színnel. A könnyű tavaszi szellő megsimogatta fáradt arcát. Hány éve is? Húsz, vagy talán már huszonöt? Kinyitotta a szemét, összeráncolt homlokkal emlékezett. Igen. Huszonöt. Mondta ki hangosan.

Aznap hideg őszi reggel volt. Az a fajta nyirkos, kabát alá besettenkedő, nem szeretem idő. Háromnegyed hétkor szokás szerint felhúzta a redőnyt a papír-írószer üzlet ajtaján, és megfordította a táblát. NYITVA. Az iskola miatt nyitott ilyen korán. Az üzlet fölötti kis emelkedő tetején volt a felső tagozat épülete a templommal. Bal kéz felől mellette, a régi TSZ iroda épületében az alsó tagozaté. Korán reggel, háromnegyed hétkor jött az első busz, fél nyolckor a második. A munkába siető szülők jöttek elsőként, vettek ezt-azt a gyerkőcöknek, és siettek a dolguk után. A bejáró gyerekek a második busszal érkeztek. Ők rendszerint megrohanták az üzletet apróságokért, amit a

zsebpénzüket engedett. Általában nem volt gond pár forintos különbözet... megkapták, amire vágytak.

Nála nem volt lopás. Csak egyszer, az elején, nem sokkal azután, amikor megnyitotta az üzletet. Elmosolyodott. Reggel történt, még iskolakezdés előtt. Volt benn pár gyerek, velük foglalkozott. Csak úgy fél szemmel látta, hogy egy fejébe behúzott kapucnival, lehajtott fejjel ácsorgó kisfiú motoszkál a videó kazetták előtt, de mire legközelebb odanézett, már nem volt ott. – Úgy elsős lehetett – állapította meg. Becsengettek, az üzlet kiürült. Amikor szokás szerint szétnézett az áruk között, a videó kazetták hiányosak voltak. Nem vett senki kazettát... – Na, megállj, te kis simlis!

Szünetben átment az elsős tanítónőhöz és elmondta neki, hogy mi történt, diszkrétan nézze meg a kisfiú táskáját, és ha megtalálja a két kazettát, adja vissza. Következő szünetben hozta is a tanítónő a gyerekekkel együtt. Nézett a megszeppent gyerekekre, nem akarta még jobban megszegényíteni.

– Hogy hívnak?

– Krisztofer.

– Figyelj, Krisztofer! Ha szeretnéd ezeket a kazettákat, akkor én elteszem neked. Megígérem, hogy nem adom el másnak. Mindegy, mikorra gyűjtöd össze rá a pénzt. Nézd, itt lesznek a pult alatt. Amikor kifizeted, elviheted őket.

A tanítónő döbbenetesen nézett, hiányolta az elmaradt szidalmakat, de nem szólt. Sarkon fordultak, és hangos köszönés után visszamentek az osztályba. Három hónapig nem látta a kisfiút. Aztán megjelent a pénzzel. Ő elővette a pult alól a kazettákat, és odaadta neki. Nem volt fölösleges szócséplés. És több lopás sem. Szerette a gyereksereget. Boldogan, felszabadultan beszélgetett velük, megértették egymást. Volt, hogy tanácsért fordultak hozzá, egyeseknek a házi feladatban segített. Időnként a nehéz tantárgyakra panaszkodtak, főleg a felső tagozatosok. Olykor-olykor egy-egy tanár pártjára állt. De olyan is volt, hogy keményen rendre kellett utasítani némelyik pernahajdert. Persze, inkább a nagyobbak közül. A dohányzás ellen külön hadjáratot folytatott. Bár keresték a felnőttek a gyufát, az öngyújtót, a töltőt, de nem tartott. Elvből. Ha meglátott gyereket dohányozni az iskola mögött, nagyon leszidta és bezavarta az iskolába.

Kinézett a nagy üvegportálon keresztül a néptelen útra. Éppen megállt az első busz szemben, a virágüzlet előtt. A járdán egy csenevész kisfiú fázósan húzta össze magát a vékonyka kiskabátban. A hatalmas iskolatáska a fenekére lógott, úgy tűnt, önálló életet él. Folyton igazgatnia kellett, ami abból állt, hogy a fenekével meglökte, nagyot ugorva felhúzta a vállát, a táskát nagyot huppant vissza a hátára, mint egy zsák krumpli. Szinte hallotta a könyvek, a tolltartó, és még ki tudja mi minden puffanását benne. A gyerek megvárta,

amíg elmegy a busz, és tétován körülnézett. Az iskola még zárva volt. Az utca néptelenebb már nem is lehetett volna. Szegény gyerek! Vajon miért jött ezzel a korai busszal? Gondolkodás nélkül kisietett a boltból. – Gyere be nyugodtan, ne álldogálj a hidegben – szólította meg a kisleányt.

– Nincs nálam pénz! – mondta az bátorosan, cérnavékony hangon.

– Ne is törődj vele! Csak nem fogsz itt kinn fagyoskodni! Mindjárt kinyit az iskola, és akkor majd bemész oda jó?

A kisleány bátorosan nézett körbe, de győzött a hideg. Szőke haját a ködszemcsék kissé benedvesítették. Kék szemének hálás pillantásával köszönte meg, amikor becsukta maga mögött az ajtót.

– Hányadik osztályba jársz?

– Elsőbe.

A Döbrentétől elkezdett gyorsan pakolászni háttal, ne látszódjon rajta a rosszállás, amit a gyerek szülei iránt érzett. Vigyázott, nehogy elárulja magát a hanghordozásával.

– A szüleid dolgoznak?

– Nem, otthon vannak.

– Honnan jössz?

– A szomszéd faluból.

– Reggeliztél?

– Nem.

Jobban megnézte. A kisleány állt a radiátor mellett. A táskája még mindig a hátán csüngött, lelógva a térdhajlatáig. Kezét dörzsölgette össze, fázhatott neki nagyon. Ilyen piszkos kis mancsot még nem látott! – Reggel hét óra! Mi a csudát csinált ez a gyerek, hogy ilyen piszkos? Vagy még előző napról maradt rajta? – gondolta.

– Vedd le a táskádat, ne húzza a hátadat! Gyere, moss kezet. Megmutatom, hol a csap, jó? Így nem mehetsz az iskolába, ilyen koszos mancsokkal! Mit csináltál éjszaka, követ törtél? – zsörtölődött, miközben odavezette a kisleányt a csaphoz.

A fiúcska megmosta a kezét, megszeppelve visszaállt a radiátorhoz. Közben vevők jöttek. Velük foglalkozott. Néha rápillantott a fiúra. Állt a radiátor mellett. Két vevő között a kezébe adta a reggel elkészített szokásos szendvicset. (– Ma csak ebédelek – gondolta. – Rám fér a diéta...)

– Hogy hívnak?

– Marcell – felelt a gyerek, miközben nagy falatot nyelt.

Amikor kinyitották az iskolát, átküldte. Minden reggel jött a korai busszal. Már nem kellett hívni. Illedelmesen letette a táskáját és csendben melegedett. Attól kezdve kora reggel két szendvicset csinált otthon. Nem sokat kérdezgette, gondolta, talán idővel felenged és beszédesebb lesz. De nem. Továbbra is nagy falatokban, gyorsan megette a szendvicset, és ment az iskolába.

Egyik nap kora délután kivágódott az üzlet ajtaja, csatakosan, kócosan, a futástól kipirulva, táskáját előredobva bevágódott Marcell:

- Bújtass el gyorsan! – lihegte alig hallhatóan.
- Gyere! – kinyitotta az iroda ajtaját. – Huss oda be... – és rácsukta az ajtót.

Abban a pillanatban betódult a boltba öt igen zaklatott fiú. Negyedikeseknek tippelte őket.

- Miben lehetek a segítségetekre? – kérdezte.

A fiúk kissé zavarodottan néztek körbe. Nem volt ott senki. Marcell táskáját észrevétlenül, mintha csak pakolászná, a többi iskolatáska mögé helyezte.

- Talán kerestek valakit?
- Öööö... néni kérem... mmm... nem jött ide be senki?
- Amint látjátok, üres a bolt... engem és az árut leszámítva. Adhatok esetleg valamit?

Tanácsstalanul néztek egymásra, majd újra megkérdezte a szószóló:

- Biztos, hogy nem tetszett látni errefelé egy szőke gyereket szaladni?

Elég elszántan kergethették, mert nem mondtak le Marcellról egykönnyen.

– Nem, nem láttam. Mi a baj? Miért keresitek? Esetleg, ha látom, majd szólok neki, jó?

- Köszönjük, nem kell, majd megtaláljuk – sokat mondóan összenéztek.

– Csókolom! – Kinn még tanakodtak kicsit. Az üvegportálon át jól látta, amikor elmentek.

Benyitott az irodába. Marcell ült a széken, harangozott a lábával.

- Akarsz mondani valamit? – kérdezte.

A nemet hevesen intette a fejével. Csak úgy röpködtek a szőke hajszálok a feje körül.

- Jó. Akkor mehatsz. Elment a banda.

A kisfiú felszedelőzködött, és elindult. Át a buszmegállóba. Hosszan nézett utána. Mi lehet ezzel a gyerekkel? Érezte, hogy nem sokat tehet érte, várnia kell...

Eltelt pár hét. Nem jött. Sok volt a munka, de azért minden nap leste a korai buszt, hátha jön Marcell. Aggódott érte. A plusz szendvicset azért megcsinálta reggelente, hátha bevetődik, aztán éhes lesz. Nem vezett kárba, mindig volt korgó hasú gyerek délután is, aki szívesen megette.

Egy szerdai nap aztán – valamikor tizenegy óra tájban – jó erősen kivágták az ajtót. Csak úgy csattant! Egy vékony, rosszul öltözött, kócos nő lépett be rajta. Mögötte Marcell. Dacosan felszegte a fejét, kék szeméből csak úgy süttött a határozottság! Kezében szorongatott valami zöld rongydarabot.

A nő hátrafordult, meglökte kissé a gyereket előre, és hadarni kezdte a mondanivalóját:

– Na, menj már! Add oda neki, ha annyira akarod! Tudja – és ezt már a pult felé fordulva mondta tovább – mindenáron magának akarja adni ezt a nyüves sárkányt! Pedig ez az egyetlen játéka! Nem értem, mi ütött ebbe a gyerekbe! Pedig azt se tudom, hol a fejem! Elköltöztünk másik faluba, van egy emberem, aki befogadott minket. Az uram, ennek az apja – mutatott a kisfiúra – már rég elhagyott, ez a gyerek is csak a nyakamon! Nem bírok vele, most meg egyre erősködik, hogy ide be kell jönni! Mert ezt a nyavalyát oda akarja adni! Na, add már oda, hadd menjünk! – fordult újra Marcell felé.

Döbbenet próbált szabadkozni... agya lázasan járt, mit mondjon... mit mondhat...

– De én nem... nem fogadhatom... – dadogta bátortalanul, és erősen küzdött, hogy csak most az egyszer bírja ki, csak most az egyszer ne szóljon ennek a nőnek semmit, amit szeretne...

Marcell határozottan nyújtotta a zöld sárkányt. Kesztyűbáb. Állapította meg rögtön. Ahogy közelebről látta a távolról rongynak tűnő valamit a kisfiú kezében. És milyen szép! Egy pillanatra megállt az idő, ahogy összeakadt a pillantásuk. Tudta, hogy nem utasíthatja vissza. Felé nyújtotta a kezét, és ünnepélyesen elvette a bábót.

– Köszönöm, Marcell... – mondta csendesen a gyerek szemébe nézve. – Köszönöm! Ígérem, hogy jó helye lesz nálam. Sosem válok meg tőle, ezt tudnod kell!

A kisfiú hálás szemmel nézett vissza rá. Nem kellett többet mondani. Egyiküknek sem.

– Na, gyere már! Menjünk! – mondta az anyja. – Jó napot! – vetette még oda, és kituszkolta a gyereket a boltból.

Döbbsenten állt egy darabig a pult mögött. Vevők jöttek-mentek. Lassan, nagyon lassan telt el az a nap. Másnapról nyolc órára változtatta az üzlet nyitási idejét. Nyolctól négyig.

Egy cinke rászállt a tetőablakra, karmos lábaival megcsúszott a nyitott üvegen, és szárnyaival vad táncba kezdett, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Odanézett.

– Semmi baj – mondta. – Semmi baj.

Megsimogatta a sárkány még mindig szép zöld plüss anyagát. Összehajtotta, belerejtette a zsebébe.

– Na, menjünk – mondta, és a lépcsőn letipegve behúzta maga mögött az ajtót.

Bűvölet

Szélirányba fordult, és hagyta magát a vékony, hosszú fonálon lengeni. Tudta, hogy jó irányba repül. Kinézte magának már kora hajnalban, ahogy pirkadni kezdett. Nem lesz elég a fonál. A másodperc tört része alatt mérte fel a helyzetet, és gyorsan engedett még hozzá úgy tíz centit. Ez az! Sikeresen landolt a trombitavirág szárán. Nem véletlenül nézte ki pont azt a szárat! Bár a látása nem a legtökéletesebb, de nehéz lett volna nem észrevenni azt a rengeteg apró fekete bogarat, akikből reményei szerint nem is olyan sokára majd napokon, sőt, előfordulhat, hogy heteken át táplálkozni fog. Na, hajrá! Sok még a munka!

Ebben a pillanatban léptem ki a teraszra. A reggeli kávémat kevergetve, az éjszakai álomtól még kissé bódultan szívtam be a forró nedű semmihez sem fogható illatát, a teljes felébredés reményében. Elhelyezkedtem az asztal mellett, elégedetten dőltem hátra a kényelmes, puha szivacsos székekben. Jobb kezemben a kávé szorongattam, bal karom lazán a karfára helyeztem. Idilli állapot! Még nem akartam a reggeli készítésre gondolni, bár már kezdődött egy kicsi bizsergés az agyam hátsó részében, hogy mindjárt fel kell állni, nem tart sokáig a pillanat, és vár a házi munka. De még kiélvezem a percet! Még nagyot szívok a kávéillattal fűszerezett, reggeli friss ózomból, a virágok illatából, a számomra oly kedves terasz nyugodt légkörében. Nagyot kortyoltam az üvegpohárból. Szemem a virágokat kereste.

És akkor megláttam őt. Ugrásra készen állt a kedvenc trombitavirágom szárán, és engem nézett. Mind a nyolc szemével. Megcsillant egy harmatcsepp valamin. Követtem a tekintetemmel. Egy szál vékony, lengedező pókfonál. A másik vége a terasz tartóoszlopának a tövében. Mit csináljak? Irtózom a pókoktól. Le kell szednem onnan. Hozom a partvist! De nem mozdultam. Fogva tartott a pók. Mind a nyolc szemével. Várt. Latolgatott. Éreztem. Vajon tudta, hogy veszélyben van? Mindketten feszülten vizslattuk egymást.

Érezte, hogy valaki nézi. Megállt. Dolgozni kéne! Olyan hamar kisüt a nap teljes erővel, és akkorra készen akart lenni! Ha nem építi fel a hálóját időben, bizony a mai napi vacsora elmarad. Érezte a veszélyt. Fel kell mérni az esélyeket. Ha gyorsan elszalad, megmenti az életét. Viszont nehezen talál másik ilyen jó helyet a csapdaépítésre. Három oldalról védett, mégis tele van ennivalóval. A madarak nem repülnek ide, mert félnek az emberektől, így nem tehetik tönkre a légyfogót, arról nem is beszélve, hogy nem kell állandóan attól félnie, hogy valamelyik ennivalónak nézi! Fiatal még a